

ме учтиво и съ кротость, като си изричаме рѣч-тѣ безъ гнѣвъ. А когато видимъ, че имаме погрѣшка, трѣба да мълкнемъ, и да не постоянство-ваме гордѣливо да мыслимъ, че ный имаме правдѣ, а други-тѣ не ѣж приѣмватъ.

Приказванье-то ны за нѣщо не трѣба да е сухо нито продължително, но да бжде ясно и благо-чинно, като излагаме такыва мысли и обстоятел-ства, каквито сж доволни по-добрѣ да изяснятъ ра-ботѣ-тѣ, и да ѣ дадѣтъ по-голѣмѣ важность.

Твърдѣ е лошо и тяготно, ако на сѣкѣ микутѣ пресичаме приказванье-то си, и се мжчимъ да на-помниме имена-та на хора-та и нѣща-та, за които говоримъ, или да повтаряме предреченны-тѣ, и да се връщаме пакъ открай, и др. За това когато щемъ да прикажемъ нѣщо треба първенъ да си го напомнимъ добрѣ на умъ, и тогава да го при-казваме.

Много е неприлично и това, ако отяготяваме хора-та съ разкази вѣтхы и на весы-тѣ познаты или, както казватъ безумни и безсолни; или ако ги огорчяваме съ тѣжни и скѣрбни приказки; или, най подиръ, ако правимъ да се червѣтъ и гну-сѣтъ, като изричаме предъ тѣхъ безсрамны и ви-наквы думы.

А най вече въ разговоръ трѣба да избираме пред-мети радостивы и благопріятни, дѣто да повдигатъ другари-тѣ на смѣхъ и веселіе; но да не наченва-ме ный първенъ да се смѣймс, защото негли (бел-